HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

לימיבים כופין קערה. סל מרס על גבי הגר כו': **גחיני.** נמוכין: **וכן קורה שנשברה כו'.** משנה היא לקמן: **שנשברה.** בשבת: **לרוכות הממה.** לימונ"ש: **בספסל.** לכלי הוא ומותר לטלטלו: **בשורי חדקי.** שלא נבדקו עדיין וכשמכניד משם הבית עליהן שהיו טחין על גגותיהן בטיט שהיה נקבי לפקעי: **שחם הדלף.** נותנין כלי תחת הנקב שלא יטנפו המקום: **מפני שמבטל כלי מהיכנו.** שהיה מוכן מתחלה לטלטולו ועכשיו עושהו מוקצה: **מוכן הוא.** שהין בו מוקצה שלא לישהו ואם נפל לתוכו אסור לסרוס בשבת ותיקנו מתוקן ומותר לטלטלו ולמולכו הלכך לאו מבטל כלי מהיכנו משיב ליה **הין בהן ממש.** ומותר לטילן לאחר שנפלו לתוכו: **וכן קורה כו'.** קס"ד שמהדקו שם ואינו יכול שוב ליטלו: **ברלוי.** לשמיה. כל אלו מטניות הן: **כל הין המשמוש.** שלא נתנו שם משהשיכה מותר ליטלו אם הין הפרזומים עליו: **בלריך למקומו.** להשתמש במקום הכלי. ומתוך שיכול ליטלו לצורך מקומו מוליכו למקום שירלה: **לבשום בה אם הללי.** לסתום פי הלוחות: **על גבי הבניים.** משמש שלא ימחו או לא יקבלו קיל מאחר שרצויות במיס: **מקורזלות.** רלמן חד ולחויות לקינוח לסוי דבר הניטל: **נמוגה.** להשען. שכל השבתן כך היתה יושב קלת ונשען קלת על שמלאו: **לחיכף ביצחה כך אין כופין עליה כלי בשביל שלא תשבר כלי** שמע מינה שלא תשבר מיתיבי כל הני תיובתא ושני בצריך למקומו תא שמע אחת ביצה שנולדה בשבת ואחת ביצה שנולדה ביום טוב אין מטלטלין לא לכסות בה את הכלי ולסמוך בה ברעי המטה אבל כופה עליה כלי בשביל שלא תשבר הכא נמי בצריך למקומו ת"ש פורסין מחצלות על גבי אבנים בשבת באבנים מקורזלות דחזיין לבית הכסא ת"ש פורסין מחצלות על גבי לבנים בשבת דאישתיור מבנינא דחזיין למיזגא עלייהו ת"ש פורסין מחצלת על גבי כוורת דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים ובלבד שלא יתכוין לצוד הכא במאי עסקינן דאיכא דבש א"ל רב עוקבא ממישן לרב אשי תינח בימות החמה דאיכא **דמבטל כלי מהיכנו.** בפרק בתרא (שבת קנ:) פירש בקונטרס לססור משום דמתחזי כסותר וכסן פירש לחשיב כאלו מחבדו שם בטיט: **טבל מוכן הוא אצל שבת.** לף על פי שססור לטלטלו כדתנן בפרק מפנין (לקמן קכו:) מ"מ לא חשיב מבטל כלי מהיכנו כיון דלסם עבר ותיקנו מתוקן[א] ק' לרבא"ל דתנן במסכת תרומות בפ"ב (משנה ג) ומייתי לה בהניזקין (גיטין נד.) דמשער בשבת בשוגג יאכל במזיד לא יאכל ולישנא דקתמר הכא אם עבר ותיקנו משמע במזיד מדלא קתמר[ב] אפילו בשוגג ותיקנו ונראה לנקט עבר כגון לנים ליה פירי מחריני דתמר בגיליה בפרק י"ט (דף יח:) לאפילו במזיד יאכל עוד הקשה לנפרק בתרא (דף קנד:) תניא היתה בהמתו טעונה טבל ועשתית מתיר את המבלים והקשה טופלים ואע"פ שמאבדין[ב] משמע לאסור להניח מאתיין כריס וכשמות אלמא טבל גלו מוכן הוא ואור"י לף על פי שמאבדין לא קאי אטבל אלא לעשתית ועוד הקשה כי היכי דתמר לאם עבר ותיקנו מתוקן ר"נ כשמיח כלי תחת תרנגולת לקבל ניצתה נימא אם עבר והסיר הניצה מותר הכלי לטלטל ואם כן ניטלת תורת ניטול כלי מהיכנו ולמו פירכא היא[ג] דהא כמו שהכלי עם הניצה אין לה היתר[ד] אבל טבל יש לו היתר על ידי תיקון[ה] ועוד הקשה היכא דאית ליה פירי מחריני בשוגג אמאי יאכל נימא מגו לאיתקלקלי לגין השמשות איתקצאי לכולי יומא ת"ש יפורסין מחצלת על גבי כוורת דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים ובלבד שלא יתכוין לצוד הכא במאי עסקינן דאיכא דבש א"ל רב עוקבא ממישן לרב אשי תינח בימות החמה דאיכא

למ"ד נפ' אין לדין (ביצה כו: ושם) היא מוקלה לסלו לטלטלו אף אמר שילדו וקשה לרבא"ל למ"ד יש מוקלה למי שבת אמאי כופין את הסל לפני המפרזומים והא מבטל כלי מהיכנו[א] וקי"ל לסלוי לבטלו דבסוף פירקין[ב] פריך סתמת הסמ"ס והא קי"ל מבטל כלי מהיכנו[ב] וכן בפ' מפנין (לקמן קכח:)[ג] ובפ' בתרא (דף קנד:) פריך לישנא דרב הונא אע"ג דלא מצינו שהיה סובר כן משמע דלב"ע לסלוי לבטל כלי מהיכנו וכן אפרס בשמוך וי"ל למ"ד יש מוקלה למי שבת אם הך כופין את הסל מוקי לה כר"ש דלדידיה ולמי שרי לטלטל הסל כשילדו לפי' מיגו לאיתקלקלי לגין השמשות איתקלקלי לכולי יומא לית ליה להא מתיר להסתפק מן הגר שבשה[ג] ס"ל הא דיש מוקלה למי שבת היינו לאסילה ולא לטלטול[ד] ות"ת רב יוסף דאפרס מתני' משום דאסור לבטל כלי מהיכנו לא אתיא מתני' כר"ש דלדידיה לא מבטל כלי מהיכנו כיון דשרי לאחר לישהו ולא אסילה משום דשרי אחר שילדו וי"ל דלא דמי דהכא ולמי לא חשיב שבשה שבת ומיהו לא מצינו שהיה סובר כן מיד שבשה שבת ולא ניחא ליה במה שהם אלא בעבירה שיש בה מעשה, דאילו תקון טבל אפשר במחשבה, שנותן עיניו בצד זה ואוכל מצד אחר. ויעב"ם. ו. [דל"ר יוסף דמפרש טעמא דמתני' משום ביטול כלי מהיכנו לא אתיא מתני' כר' שמעון, דלדידיה לא מבטל כלי מהיכנו. תוס' סל"ש. ז. כדאיתא לקמן. כפ"ב. ח. בפתילה הצריכה הבהוב. תוס' סל"ש. ט. לרבה. ויעב"ם. י. כי זה דבר רגיל ומצוי הוא. ויעב"ם. יא. דאפי' לאחר שירדו אסור לטלטלו כיון דאתקצי בשבת שעה אחת. תוס' סל"ש. יב. גבי נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות. תוס' סל"ש. יג. גבי הא דקאמר רב יהודה בהמה שנפלה לאמת המים מביא כרים וכסתות ומניח תחתיה, ופריך והא מבטל כלי מהיכנו. תוס' סל"ש. יד. במוקצה לטלטול אין מוקצה לחצי שבת כשלא היו עליו כל ביה"ש דליכא מיגו. ויעב"ם. טו. אלמא לא אמרי' גמרו בידי אדם מיגו דאתקצי בין השמשות. תוס' סל"ש. טז. [ו]אוכלן מיד, ולא ניחא ליה במה שהם

לחמיב אם עבר ותיקנו מתוקן[ה] ק' לרבא"ל דתנן במסכת תרומות בפ"ב (משנה ג) ומייתי לה בהניזקין (גיטין נד.) דמשער בשבת בשוגג יאכל במזיד לא יאכל ולישנא דקתמר הכא אם עבר ותיקנו משמע במזיד מדלא קתמר[ב] אפילו בשוגג ותיקנו ונראה לנקט עבר כגון לנים ליה פירי מחריני דתמר בגיליה בפרק י"ט (דף יח:) לאפילו במזיד יאכל עוד הקשה לנפרק בתרא (דף קנד:) תניא היתה בהמתו טעונה טבל ועשתית מתיר את המבלים והקשה טופלים ואע"פ שמאבדין[ב] משמע לאסור להניח מאתיין כריס וכשמות אלמא טבל גלו מוכן הוא ואור"י לף על פי שמאבדין לא קאי אטבל אלא לעשתית ועוד הקשה כי היכי דתמר לאם עבר ותיקנו מתוקן ר"נ כשמיח כלי תחת תרנגולת לקבל ניצתה נימא אם עבר והסיר הניצה מותר הכלי לטלטל ואם כן ניטלת תורת ניטול כלי מהיכנו ולמו פירכא היא[ג] דהא כמו שהכלי עם הניצה אין לה היתר[ד] אבל טבל יש לו היתר על ידי תיקון[ה] ועוד הקשה היכא דאית ליה פירי מחריני בשוגג אמאי יאכל נימא מגו לאיתקלקלי לגין השמשות איתקצאי לכולי יומא ת"ש יפורסין מחצלות על גבי כוורת דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים ובלבד שלא יתכוין לצוד הכא במאי עסקינן דאיכא דבש א"ל רב עוקבא ממישן לרב אשי תינח בימות החמה דאיכא

למ"ד נפ' אין לדין (ביצה כו: ושם) היא מוקלה לסלו לטלטלו אף אמר שילדו וקשה לרבא"ל למ"ד יש מוקלה למי שבת אמאי כופין את הסל לפני המפרזומים והא מבטל כלי מהיכנו[א] וקי"ל לסלוי לבטלו דבסוף פירקין[ב] פריך סתמת הסמ"ס והא קי"ל מבטל כלי מהיכנו[ב] וכן בפ' מפנין (לקמן קכח:)[ג] ובפ' בתרא (דף קנד:) פריך לישנא דרב הונא אע"ג דלא מצינו שהיה סובר כן משמע דלב"ע לסלוי לבטל כלי מהיכנו וכן אפרס בשמוך וי"ל למ"ד יש מוקלה למי שבת אם הך כופין את הסל מוקי לה כר"ש דלדידיה ולמי שרי לטלטל הסל כשילדו לפי' מיגו לאיתקלקלי לגין השמשות איתקלקלי לכולי יומא לית ליה להא מתיר להסתפק מן הגר שבשה[ג] ס"ל הא דיש מוקלה למי שבת היינו לאסילה ולא לטלטול[ד] ות"ת רב יוסף דאפרס מתני' משום דאסור לבטל כלי מהיכנו לא אתיא מתני' כר"ש דלדידיה לא מבטל כלי מהיכנו כיון דשרי לאחר לישהו ולא אסילה משום דשרי אחר שילדו וי"ל דלא דמי דהכא ולמי לא חשיב שבשה שבת ומיהו לא מצינו שהיה סובר כן מיד שבשה שבת ולא ניחא ליה במה שהם אלא בעבירה שיש בה מעשה, דאילו תקון טבל אפשר במחשבה, שנותן עיניו בצד זה ואוכל מצד אחר. ויעב"ם. ו. [דל"ר יוסף דמפרש טעמא דמתני' משום ביטול כלי מהיכנו לא אתיא מתני' כר' שמעון, דלדידיה לא מבטל כלי מהיכנו. תוס' סל"ש. ז. כדאיתא לקמן. כפ"ב. ח. בפתילה הצריכה הבהוב. תוס' סל"ש. ט. לרבה. ויעב"ם. י. כי זה דבר רגיל ומצוי הוא. ויעב"ם. יא. דאפי' לאחר שירדו אסור לטלטלו כיון דאתקצי בשבת שעה אחת. תוס' סל"ש. יב. גבי נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות. תוס' סל"ש. יג. גבי הא דקאמר רב יהודה בהמה שנפלה לאמת המים מביא כרים וכסתות ומניח תחתיה, ופריך והא מבטל כלי מהיכנו. תוס' סל"ש. יד. במוקצה לטלטול אין מוקצה לחצי שבת כשלא היו עליו כל ביה"ש דליכא מיגו. ויעב"ם. טו. אלמא לא אמרי' גמרו בידי אדם מיגו דאתקצי בין השמשות. תוס' סל"ש. טז. [ו]אוכלן מיד, ולא ניחא ליה במה שהם

לימיבים כופין קערה. סל מרס על גבי הגר כו': **גחיני.** נמוכין: **וכן קורה שנשברה כו'.** משנה היא לקמן: **שנשברה.** בשבת: **לרוכות הממה.** לימונ"ש: **בספסל.** לכלי הוא ומותר לטלטולו: **בשורי חדקי.** שלא נבדקו עדיין וכשמכניד משם הבית עליהן שהיו טחין על גגותיהן בטיט שהיה נקבי לפקעי: **שחם הדלף.** נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות שלא יטנפו המקום: **מפני שמבטל כלי מהיכנו.** שהיה מוכן מתחלה לטלטולו ועכשיו עושהו מוקלה: **מוכן הוא.** שהין בו מוקלה שלא לישהו ואם נפל לתוכו אסור לסרוס בשבת ותיקנו מתוקן ומותר לטלטולו ולמולכו הלכך לאו מבטל כלי מהיכנו משיב ליה **הין בהן ממש.** ומותר לטילן לאחר שנפלו לתוכו: **וכן קורה כו'.** קס"ד שמהדקו שם ואינו יכול שוב ליטלו: **ברלוי.** לשמיה. כל אלו מטניות הן: **כל הין המשמוש.** שלא נתנו שם משהשיכה מותר ליטלו אם הין הפרזומים עליו: **בלריך למקומו.** להשתמש במקום הכלי. ומתוך שיכול ליטלו לצורך מקומו מוליכו למקום שירלה: **לבשום בה אם הללי.** לסתום פי הלוחות: **על גבי הבניים.** משמש שלא ימחו או לא יקבלו קיל מאחר שרצויות במיס: **מקורזלות.** רלמן חד ולחויות לקינוח לסוי דבר הניטל: **נמוגה.** להשען. שכל השבתן כך היתה יושב קלת ונשען קלת על שמלאו: **לחיכף ביצחה כך אין כופין עליה כלי בשביל שלא תשבר כלי** שמע מינה שלא תשבר מיתיבי כל הני תיובתא ושני בצריך למקומו תא שמע אחת ביצה שנולדה בשבת ואחת ביצה שנולדה ביום טוב אין מטלטלין לא לכסות בה את הכלי ולסמוך בה ברעי המטה אבל כופה עליה כלי בשביל שלא תשבר הכא נמי בצריך למקומו ת"ש פורסין מחצלות על גבי אבנים בשבת באבנים מקורזלות דחזיין לבית הכסא ת"ש פורסין מחצלות על גבי לבנים בשבת דאישתיור מבנינא דחזיין למיזגא עלייהו ת"ש פורסין מחצלת על גבי כוורת דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים ובלבד שלא יתכוין לצוד הכא במאי עסקינן דאיכא דבש א"ל רב עוקבא ממישן לרב אשי תינח בימות החמה דאיכא

למ"ד נפ' אין לדין (ביצה כו: ושם) היא מוקלה לסלו לטלטלו אף אמר שילדו וקשה לרבא"ל למ"ד יש מוקלה למי שבת אמאי כופין את הסל לפני המפרזומים והא מבטל כלי מהיכנו[א] וקי"ל לסלוי לבטלו דבסוף פירקין[ב] פריך סתמת הסמ"ס והא קי"ל מבטל כלי מהיכנו[ב] וכן בפ' מפנין (לקמן קכח:)[ג] ובפ' בתרא (דף קנד:) פריך לישנא דרב הונא אע"ג דלא מצינו שהיה סובר כן משמע דלב"ע לסלוי לבטל כלי מהיכנו וכן אפרס בשמוך וי"ל למ"ד יש מוקלה למי שבת אם הך כופין את הסל מוקי לה כר"ש דלדידיה ולמי שרי לטלטל הסל כשילדו לפי' מיגו לאיתקלקלי לגין השמשות איתקלקלי לכולי יומא לית ליה להא מתיר להסתפק מן הגר שבשה[ג] ס"ל הא דיש מוקלה למי שבת היינו לאסילה ולא לטלטול[ד] ות"ת רב יוסף דאפרס מתני' משום דאסור לבטל כלי מהיכנו לא אתיא מתני' כר"ש דלדידיה לא מבטל כלי מהיכנו כיון דשרי לאחר לישהו ולא אסילה משום דשרי אחר שילדו וי"ל דלא דמי דהכא ולמי לא חשיב שבשה שבת ומיהו לא מצינו שהיה סובר כן מיד שבשה שבת ולא ניחא ליה במה שהם אלא בעבירה שיש בה מעשה, דאילו תקון טבל אפשר במחשבה, שנותן עיניו בצד זה ואוכל מצד אחר. ויעב"ם. ו. [דל"ר יוסף דמפרש טעמא דמתני' משום ביטול כלי מהיכנו לא אתיא מתני' כר' שמעון, דלדידיה לא מבטל כלי מהיכנו. תוס' סל"ש. ז. כדאיתא לקמן. כפ"ב. ח. בפתילה הצריכה הבהוב. תוס' סל"ש. ט. לרבה. ויעב"ם. י. כי זה דבר רגיל ומצוי הוא. ויעב"ם. יא. דאפי' לאחר שירדו אסור לטלטלו כיון דאתקצי בשבת שעה אחת. תוס' סל"ש. יב. גבי נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות. תוס' סל"ש. יג. גבי הא דקאמר רב יהודה בהמה שנפלה לאמת המים מביא כרים וכסתות ומניח תחתיה, ופריך והא מבטל כלי מהיכנו. תוס' סל"ש. יד. במוקצה לטלטול אין מוקצה לחצי שבת כשלא היו עליו כל ביה"ש דליכא מיגו. ויעב"ם. טו. אלמא לא אמרי' גמרו בידי אדם מיגו דאתקצי בין השמשות. תוס' סל"ש. טז. [ו]אוכלן מיד, ולא ניחא ליה במה שהם

איתיביה[ו] כופין קערה על הנר שלא יאחז בקורה בבתי גחיני דשכיח בהו דליקה[ז] וכן בקורה שנשברה סומכין אותה בספסל ובארובות המטה בכשורי חדתי דעבידי דפקעי[ח] נותנין כלי תחת הדלף בשבת בבתי חדתי דשכיחי דדלפי רב יוסף אמר היינו טעמא דרב חסדא[ט] משום[י] דקא מבטל כלי מהיכנו איתיביה אבוי[יא] חבית של טבל שנשברה מביא כלי אחר ומניח תחתיה א"ל[יב] טבל מוכן הוא אצל שבת שאם עבר ותקנו מתוקן[יג] נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות א"ר הונא בריה דרב יהושע ניצוצות אין בהן ממש[יד] וכן קורה שנשברה סומכין אותה בספסל או בארובות המטה דרפי דאי בעי שקיל ליה נותנין כלי[טו] תחת הדלף בשבת בדלף הראוי[יג] כופין[יה] את הסל לפני האפרוחין שיעלו וירדו קסבר מותר לטלטלו והתניא אע"פ[יו] אסור לטלטלו בעודן עליו והתניא אע"פ שאין עודן עליו אסור א"ר אבהו בעודן עליו כל בין השמשות מיגו דאיתקצאי לבין השמשות איתקצאי לכולי יומא א"ר יצחק כשם שאין נותנין כלי תחת תרנגולת לקבל ביצתה כך אין כופין עליה כלי בשביל שלא תשבר[יז] קסבר אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת מיתיבי כל הני תיובתא ושני בצריך למקומו[יח] אחת ביצה שנולדה בשבת ואחת ביצה שנולדה ביום טוב אין מטלטלין לא לכסות בה את הכלי ולסמוך בה ברעי המטה אבל כופה עליה כלי בשביל שלא תשבר הכא נמי בצריך למקומו[יט] ת"ש פורסין מחצלות על גבי אבנים בשבת באבנים מקורזלות דחזיין לבית הכסא ת"ש[כ] פורסין מחצלות על גבי לבנים בשבת דאישתיור מבנינא דחזיין למיזגא עלייהו ת"ש פורסין מחצלת על גבי כוורת דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים ובלבד שלא יתכוין לצוד הכא במאי עסקינן דאיכא דבש א"ל רב עוקבא ממישן לרב אשי תינח בימות החמה דאיכא

ביצתה כך אין כופין עליה כלי בשביל שלא תשבר[כ] קסבר אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת מיתיבי כל הני תיובתא ושני בצריך למקומו[כא] אחת ביצה שנולדה בשבת ואחת ביצה שנולדה ביום טוב אין מטלטלין לא לכסות בה את הכלי ולסמוך בה ברעי המטה אבל כופה עליה כלי בשביל שלא תשבר הכא נמי בצריך למקומו ת"ש[כב] פורסין מחצלות על גבי אבנים בשבת באבנים מקורזלות דחזיין לבית הכסא ת"ש פורסין מחצלת על גבי כוורת דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים ובלבד שלא יתכוין לצוד הכא במאי עסקינן דאיכא דבש א"ל רב עוקבא ממישן לרב אשי תינח בימות החמה דאיכא

דמבטל כלי מהיכנו. בפרק בתרא[כג] פירש בקונטרס לססור משום דמתחזי כסותר וכסן פירש לחשיב כאלו מחבדו שם בטיט: **טבל מוכן הוא אצל שבת.** לף על פי שססור לטלטלו כדתנן בפרק מפנין (לקמן קכו:) מ"מ לא חשיב מבטל כלי מהיכנו כיון דלסם עבר ותיקנו מתוקן[א] ק' לרבא"ל דתנן במסכת תרומות בפ"ב (משנה ג) ומייתי לה בהניזקין (גיטין נד.) דמשער בשבת בשוגג יאכל במזיד לא יאכל ולישנא דקתמר הכא אם עבר ותיקנו משמע במזיד מדלא קתמר[ב] אפילו בשוגג ותיקנו ונראה לנקט עבר כגון לנים ליה פירי מחריני דתמר בגיליה בפרק י"ט (דף יח:) לאפילו במזיד יאכל עוד הקשה לנפרק בתרא (דף קנד:) תניא היתה בהמתו טעונה טבל ועשתית מתיר את המבלים והקשה טופלים ואע"פ שמאבדין[ב] משמע לאסור להניח מאתיין כריס וכשמות אלמא טבל גלו מוכן הוא ואור"י לף על פי שמאבדין לא קאי אטבל אלא לעשתית ועוד הקשה כי היכי דתמר לאם עבר ותיקנו מתוקן ר"נ כשמיח כלי תחת תרנגולת לקבל ניצתה נימא אם עבר והסיר הניצה מותר הכלי לטלטל ואם כן ניטלת תורת ניטול כלי מהיכנו ולמו פירכא היא[ג] דהא כמו שהכלי עם הניצה אין לה היתר[ד] אבל טבל יש לו היתר על ידי תיקון[ה] ועוד הקשה היכא דאית ליה פירי מחריני בשוגג אמאי יאכל נימא מגו לאיתקלקלי לגין השמשות איתקצאי לכולי יומא ת"ש יפורסין מחצלות על גבי כוורת דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים ובלבד שלא יתכוין לצוד הכא במאי עסקינן דאיכא דבש א"ל רב עוקבא ממישן לרב אשי תינח בימות החמה דאיכא

למ"ד נפ' אין לדין (ביצה כו: ושם) היא מוקלה לסלו לטלטלו אף אמר שילדו וקשה לרבא"ל למ"ד יש מוקלה למי שבת אמאי כופין את הסל לפני המפרזומים והא מבטל כלי מהיכנו[א] וקי"ל לסלוי לבטלו דבסוף פירקין[ב] פריך סתמת הסמ"ס והא קי"ל מבטל כלי מהיכנו[ב] וכן בפ' מפנין (לקמן קכח:)[ג] ובפ' בתרא (דף קנד:) פריך לישנא דרב הונא אע"ג דלא מצינו שהיה סובר כן משמע דלב"ע לסלוי לבטל כלי מהיכנו וכן אפרס בשמוך וי"ל למ"ד יש מוקלה למי שבת אם הך כופין את הסל מוקי לה כר"ש דלדידיה ולמי שרי לטלטל הסל כשילדו לפי' מיגו לאיתקלקלי לגין השמשות איתקלקלי לכולי יומא לית ליה להא מתיר להסתפק מן הגר שבשה[ג] ס"ל הא דיש מוקלה למי שבת היינו לאסילה ולא לטלטול[ד] ות"ת רב יוסף דאפרס מתני' משום דאסור לבטל כלי מהיכנו לא אתיא מתני' כר"ש דלדידיה לא מבטל כלי מהיכנו כיון דשרי לאחר לישהו ולא אסילה משום דשרי אחר שילדו וי"ל דלא דמי דהכא ולמי לא חשיב שבשה שבת ומיהו לא מצינו שהיה סובר כן מיד שבשה שבת ולא ניחא ליה במה שהם אלא בעבירה שיש בה מעשה, דאילו תקון טבל אפשר במחשבה, שנותן עיניו בצד זה ואוכל מצד אחר. ויעב"ם. ו. [דל"ר יוסף דמפרש טעמא דמתני' משום ביטול כלי מהיכנו לא אתיא מתני' כר' שמעון, דלדידיה לא מבטל כלי מהיכנו. תוס' סל"ש. ז. כדאיתא לקמן. כפ"ב. ח. בפתילה הצריכה הבהוב. תוס' סל"ש. ט. לרבה. ויעב"ם. י. כי זה דבר רגיל ומצוי הוא. ויעב"ם. יא. דאפי' לאחר שירדו אסור לטלטלו כיון דאתקצי בשבת שעה אחת. תוס' סל"ש. יב. גבי נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות. תוס' סל"ש. יג. גבי הא דקאמר רב יהודה בהמה שנפלה לאמת המים מביא כרים וכסתות ומניח תחתיה, ופריך והא מבטל כלי מהיכנו. תוס' סל"ש. יד. במוקצה לטלטול אין מוקצה לחצי שבת כשלא היו עליו כל ביה"ש דליכא מיגו. ויעב"ם. טו. אלמא לא אמרי' גמרו בידי אדם מיגו דאתקצי בין השמשות. תוס' סל"ש. טז. [ו]אוכלן מיד, ולא ניחא ליה במה שהם

לחמיב

גליון הש"ס

תום' ד"ה מבל מוכן. שאם שנט. עי' לעיל לח ע"ל תום' ד"ה עבר וכפסחים דף מב ע"ל בתי"י ד"ה היכא דאמר וכנ"ל שם: **תום'** ד"ה בעודן עליו. א"נ **הא** דיש מוקצה. עיין לקמן דף מד ע"ב תום' ד"ה ים עליה משום:

רב נסים גאון

באבנים מקורזלות של בית הכסא. תמצא פירושו בספר המרציא יין (דף פא) זוזיין על לבי מדרשא אמר להו רבותיי שיעור אבנים מקורזלות מותר להכניסן לבית הכסא כו'. **בליבני דאישתיור מבנינא דחזיין למיזגא עלייהו.** עיקרם בפרק כל הכלים ניטלין בשבת (דף קכד) אמר רב נחמן הני ליבני דאשתיור מבנינא שרי לטלטולינהו בשבתא משום דחזו למיזגא עלייהו, ובמסכת יום טוב (דף לא) בפרק המביא כדי יין ממקום למקום.

רבינו חננאל

ובבתי גחיני, כלומר בתים נמוכים להיאחז בהן דליקה מילתא דשכיחא היא. וכן כולם פירק רבא לדבריו דהצלה מצויה התירו הצלה שאינה מצויה לא התירו אליבא דרב חסדא. **רב יוסף** אמר מ"ט דרב חסדא משום דאי שרית ליה לקבל הביצה בכלי במקום מדרון כבר ביטל אותו הכלי היום שאסור לטלטלו והביצה בתוכו כשם שאסור לטלטל הביצה, אבל כפיית הכלי על הביצה אינו ביטול, שאם הוצרך לכלי הכלי מותר לו לטלטלו שהרי אין בכלי כלום ולא מבטל כלי מהיכנו. **איתיביה אבוי [חבית] של טבל** כר', והא טבל אסור לטלטלו. ושני ליה טבל מוכן הוא שאם עבר ותיקנו מתוקן הוא. ושני בניצוצות, ניצוצות אין בהם ממש והכלי שמקבל בו הניצוצות לא מיבטיל ומותר להשתמש בה. וספסל שמסוך בה הקורה, רפויה היא שיכול ליטלה ולהשתמש בה. והכלי שמקבל בו הדלף, בדלף הראוי לשתייה שהמים מותרים וכ"ש הכלי. וכן הסל שכופין שיעלו וירדו בו האפרוחים, אוקמה בעודן האפרוחים עומדין על הסל, כל בין השמשות אסור לטלטל אותו הסל שנעשה מוקצה, ואם לאו מותר. **ורי יצחק** חולק על רב חסדא ואומר אפילו כלי לכוף עליה בשביל שלא תישבר ביצה בשבת אסור, קסבר אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת. ואוחבינן עליה כל הני תיובתא, ומשני בצריך למקומו. ת"ש אחת ביצה [שנולדה] בשבת ואחת ביצה שנולדה ביו"ט אין מטלטלין אותה לא לכסות בה את הכלי ולא לסמוך בה כרעי המטה, אבל כופה עליה כלי כר'. ומשני הכא נמי בצריך לאותו מקום, פי' לאותו מקום של כלי ולא למקום הביצה, וכיון שמותר לפנותו מאותו מקום ולטלטלו למקום הביצה וכופהו על הביצה, וכן כולם. **ו**ולא יתכן לישב ע"ג הביצה כדי שלא יטנפו בגדיו לפיכך כופה עליה כלי וישב עליו. וכל התיובתות פשוטות הן.

ו) ט"ס כאן ופי' אחר בצריך למקום הניצה ניכר.

א) חס אין להקשות[1] דלר"ש במאי מצינ במתניתין ניטול כלי מהיכנו הא עבר וניפה מותר השמן[2] כמו גבי טבל שאם עבר כי' וי"ל שמ"ש לניטולי מיקולין לתוליין[3] ולא קאמר עבר ניפה אלא עבר ותיקנו: **ב)** חס שם בלכה כד מיומן שינ פרוף ז: **ג)** מיי' שם הלכה כה מגג ד מיי' שם הלכה כד טוש"ע או"ח סימן שלח סעיף ח וסימן תקכה סעיף ג: **ד)** מיי' שם הלכה ה ו מיי' שם הלכה כה סמג שם טוש"ע או"ח סימן שם סעיף לט: **ה)** מיי' שם הלכה ז וסמג שם טוש"ע או"ח סימן שטו סעיף ד:

הגהות הב"ח

(ה) תום' ד"ה בעודן וכו' כי שדיטמו בקדר לימלו כל"ל ותיפש מיימ ממקן:

לעזי רש"י

לימונ"ש. יצולים (מוטות אורך בעגלה, מטה וכו').

מוסף רש"י

כופין קערה על הנר. למחמילה, ולא שיכבה את הנר, ימשמעינן לכל ניטל להכלה דבר שאינו ניטל בשבת (לקמן קו). וכלבד שלא יכבה (לקמן קכא). **בספסל.** שהרי תורת כלי עליו (לקמן קנא). **תחת הדלף.** לקבל מתוכו מפני שטוף הבית (ביצה לה). דקא מבטל כלי מהיכנו. דלומה לסותר בגין (לקמן קכח: קנב). **שאם עבר ותקנו מתוקן.** כיון דהנפשת מרומה ומעשר מדלוייתא בשבת שרי, לין זה מוקלה מחמת איסור (ביצה לד:). **בדלף הראוי.** שהן גלולין וללויין להסמה (שם לו:). **ולסמוך בה.** ווקפה כנגד מודם וסומך בה (שם ג:). **אבל כופה עליה כלי.** ולף על גב דשרי מיהם ניטלת, מטלטלין את הכלי לצורכה (שם). **על גבי אבנים.** שנעוצין לבנין וכשהן מתלטלטלין לריך לחזור ולבנגן, שאין מקבלות את הטיט יפה והבנין שוהה ליבש (שם לו:).

תום' ישנים

א) חס אין להקשות[1] דלר"ש במאי מצינ במתניתין ניטול כלי מהיכנו הא עבר וניפה מותר השמן[2] כמו גבי טבל שאם עבר כי' וי"ל שמ"ש לניטולי מיקולין לתוליין[3] ולא קאמר עבר ניפה אלא עבר ותיקנו: **ב)** חס שם בלכה כד מיומן שינ פרוף ז: **ג)** מיי' שם הלכה כה סמג שם טוש"ע או"ח סימן שלח סעיף ח וסימן תקכה סעיף ג: **ד)** מיי' שם הלכה ה ו מיי' שם הלכה כה סמג שם טוש"ע או"ח סימן שם סעיף לט: **ה)** מיי' שם הלכה ז וסמג שם טוש"ע או"ח סימן שטו סעיף ד:

מוסף תוספות

א. אשתכח דקליש איסוריה ולא חשבינן ליה כמבטל כלי מהיכנו. רשב"ם. ב. הכלים שהתבטל בתוכן כגון חבית מלאה יין ושמן של טבל. תוס' סל"ש. ג. דאגן הכי קאמרי', שיש לכלי זה שעת הכושר אפי' בעוד שאותו דבר שנאסר הוא עליו. מי' סכ"ן. ד. [ו]מקרי ביטול כלי מהיכנו. תוס' סל"ש. ה. פי' לפירושם, דכיון שהאיסור הגורם לאסר הכלי הוא דבר שיש לו תקנה (ו)לצאת מאיסורו בלי שום מעשה, אין בו כח לחשוב הכלי מבוטל מהיכנו מחמתו ואפי' בעודנו עליו, דלא אלים איסוריה, משא"כ בביצה שא"א להתיר איסורה בו ביום וגם גופו

ו) ט"ס כאן ופי' אחר בצריך למקום הניצה ניכר.

רותחות. תוס' סל"ש. יז. לא אצטריכא לשנויי הכי. תוס' סל"ש. יח. תרתי. ויעב"ש. יט. חדא שאין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת כדקאמר הכא בהדיא, ואידך, ויעב"ש. כ. וכיון שכן, כל הנך מתני' דמוקמי' להו בצריך למקומו, לאו למימרא דסגי לי' בהכין, דאכתי אצטריך לן למימר בהו כל הני פירוקי דפריק בהו רב יוסף משום דלא יבטל כלי מהיכנו. לקמ"ש. כא. אפי'. תוס' סל"ש. כב. דהא בהנהו דמייתי בסמוך אית לי' שינויא אחרינא. תוס' סל"ש.